

Jei laimėčiau, būčiau LAIMINGIAUSIAS žmogus pasaulyje

Prieš ketverius metus olimpiadoje iškovota septintoji vieta lietuvių imtynininko nedžiugino. „Rio pradėjau laukti tą pačią dieną, kai Londone baigėsi mano varžybos“, – prisipažįsta

Draugai nepyksta, kad imtynininkas Edgaras VENCKAITIS (30) juos ignoruoja. Nesistėbi, jei jis net neatsiliepia į telefono skambučius. Dabar visos atleto mintys – Rio de Žaneire. „Nusiteikinėju auksui, o kaip išeis – netrukus pamatysime“, – šypteli.

REMIGIJA PAULIKAITĖ

I olimpiadą keliasi antrą kartą. Šįsyk jautiesi ramesnis, nei laukdamas Londono?

Londone prieš pirmą kovą visą naktį nemiegojau. Peržiūrėjau „Tris šimtus spartiečių“ – prieš atsakingas kovas visada šitą filmą žiūriu, bet nepadėjo. Išėjau į koridorių – hole treneris ant minkštasuolio guli. Irgi dėl manęs nervinasi ir jaučia, kad negaliu užmigti... Ir išėjo taip, kaip išėjo, – Londono olimpiadoje užėmiau septintą vietą.

Rio mano kovos prasidės rugpjūčio 16 dieną. Jei šįsyk iškovosiu medalį, būčiau laimingiausias žmogus pasaulyje.

Svajoji apie auksą?

Norėčiau tapti olimpinio čempionu. Dievo palaima būtų tai pasiekti. Tačiau džiugintų bet koks medalis.

Rio pradėjau laukti tą pačią dieną, kai Londono olimpiadoje baigėsi mano varžybos. Džiaugiuosi, kad patekau, nes atranka buvo žvėriška. Juk vienintelis iš lietuvių imtynininkų ten važiuoju. O taip norėjau, kad bent Vilius Laurinaitis patektų. Su juo vadovaujamės

Spartos ideologija: ar tau skauda, ar esi traumuotas – vis tiek turi eiti į priekį ir nugalėti priešus. Turi būti stiprus ir tvirtas.

O labiausiai mane įkepia Čingischanas. Prisimenu, Londono olimpiadoje po kovos su bulgaru visai jėgų neturėjau, o kitas susitikimas buvo dėl patekimo į finalą. Jaučiausi nusilpęs. Treneris pasiūlė arbatos: paragavau gurkšnį – atrodė, kad tuoj išvemsiu, nelindo ir energinis gėrimas. Priėjo brolis, imtynių treneris Valdemaras Venckaitis, – sako, tu privalai atsigauti, nes kito šanso gali nebūti. Tačiau ir jo žodžiai manęs neįkvėpė. Staiga prisiminiau Conno Igguldeno romaną apie Čingischaną „Tyrų vilkas“. Pagalvojau, kiek jis kentėjo, kol per viską perėjo, o man reikia tik kovoti. Pajutau jėgų antplūdį. Išėjau ant kilimo ir pavyko geriau, nei tikėjaisi, – varžovą paguldžiau ant menčių.

Kelialapį į šią olimpiadą gavau Mongolijoje. Prieš kovą Čingischano prašiau, kad jis savo žemėse man suteiktų tvirtybės, stiprybės. Žadėjau, kad jei man padės, salė išgirs jo vardą. Kai kielialapis buvo mano, mongoliškai padėkojau: „Bajarlalaa, Čingischan!“ Mongolai patenkinti plojo. ▶

„Treneris sakydavo, ant kilimo turi būti karšta širdis, bet blaivus protas. Reikia, kad taip būtų, bet kartais nesusivaldau, – Edgaras Venckaitis nesigina esąs karšto būdo. – Imtynėse reikia galvoti, vien jėgos neužtenka. Turi žaisti kaip šachmatininkas: taktiškai, strategiškai. Ne veltui sakoma, kad imtynininkas turi būti ir greitas, ir techniškas. Todėl mes ir futbolą žaidžiame, štangas kilnojame, bėgiojame krosus, plaukiame, į krepšį mėtome, gimnastikos pratimus atliekame. Viską, kas geriausia, iš kitų sporto šakų pasiimame“

Kas galėjo, į gimtinę grįžo pasveikinti šiemet vidurinė mokyklą baigusios sesers Aušrinės

Edgaras didžiuojasi, kad dešimt vaikų užauginusi ir jau anūkų turinti mama Genovaitė Venckaitienė visada buvo ir vis dar yra sportiška, veikli, judri. Šisys šeima susirinko į brolių Venckaičių graikų-romėnų imtynių turnyrą Tauragėje

Nuotraukos iš asmeninio albumo

Sporte psichologinis pasirengimas toks pat svarbus kaip fizinis?

Būtent! Turi negalvoti apie nesėkmę. Jei šmėkštelės nors menkiausia abejonė, jau esi pralaimėjęs. Reikia nusiteikti tik pergalei, pirmai vietai. Aš prieš kovą sau visada kartoju: esu galingas, stiprus, mano rankos tvirtos kaip plienas, kojos greitos kaip gepardo. Ir jaučiuosi kaip gladiatorius, juntu, kaip užlieja jėgos, per kūną eina šiurpuliai. Į areną išeinu jausdamasis savo stichijoje.

Juk neįmanoma išvengti ir pralaimėjimų?

Po nesėkmės Londono olimpiadoje kurį laiką buvau dingęs: vykau į Ispaniją pas draugą, lankiau bičiulius Lietuvoje. Na, ir Tauragėje pas mamą ilsėjaisi. Labai sunkiai pakeliu kiekvieną pralaimėjimą – ar tai būtų futbolo varžybos, ar imtynės. Rankos nusvyra, depresija užaina – nieko nesinori. Pralaimėjimo kartėlis man labai skaudus. Dėl to, kad taip baisiai nesijausčiau, stengiuosi laimėti. Europa, pasaulis, olimpiada – solidžiausiems turnyrams būnu nusiteikęs šimtu procentų, susikaupęs, motyvuotas.

Praėjusį gruodį tau suėjo trisdešimt. Imtynininkui tai geras amžius?

Tokio amžiaus sportininko karjera lyg ir turėtų sukti link pabaigos. Tačiau aš jaučiu, kad dar galėsiu imtyniauti. Pradėjau vėliau bręsti, svoris ilgai neaugo – prisimenu, kaip Mindaugas Ežerskis man liepdavo valgyti antrą porciją kepsnių, kad tik bent kiek pastambėčiau. Būdavo tikra kančia, net vengdavau pietų.

Ir širdyje, ir pagal biologinį amžių dabar jaučiuosi dvidešimt penkerių. Dar gana jaunas, vėjavaikis, galima sakyti. Jei sveikata leis – tikrai bus ir trečia olimpiada. Sportas – visas mano gyvenimas: ir aistra, ir hobis, malonumas.

Vyresnysis brolis Valdemaras – buvęs imtynininkas. Jis prie tavo pasirinkimo prisidėjo?

Turėjo įtakos ir jis: matydavau, kaip iš varžybų vis su medaliais grįžta, kaip mama juo didžiuojasi. Ir man norėjosi tos šlovės, garbės. Jaučiau, kad man patinka plojimai, dėmesys, traukia kovos. Jei ne sportas, nežinia, kur būčiau atsidūręs, nes

Su seserimi Liutaura ir dukterėčia Amelija – iškovojus Lietuvos čempiono titulą

energija visada veržėsi per kraštus. Iki šiol kaip magnetas traukiu incidentus. Pats nenorėdamas visur dalyvauju. Nesuprantu, kodėl taip yra. O tada jau pritaikau ne vieną judesiuką... Tačiau dabar nesusipratimų saugausi, į konfliktus nesiveliu. Jei ką, bėgčiau kaip zuikis, nevaizduočiau esąs tvirtas imtynininkas. Saugau save žaidinėms.

Atsimenu, vaikystėje kieme penkiolika bendraamžių mane puldavo, su visais kovodavau ir man tai patikdavo.

Kovingumas praverė imtynėse?

Iš tiesų norėjau būti karatistas. Augau Tauragės pakraštyje. Turėjau draugą, kuris tuo užsiėmė, jau net buvau nusipirkęs iš jo kimono. Man patiko, kaip bičiulis ranka lentas kapoja. Pabandžiau ir aš – ranka atšoko, o skausmas! Nuėjęs į pirmą karatė treniruotę sužinojau, kad penkiolika litų už mėnesį reikės mokėti. Augau didelėje šeimoje – turiu penkis brolius ir keturias seseris! Nenorėjau iš mamos tų litų prašyti – man duodama, iš kitų būtų turėjusi juos atimti. Imtynių treniruotės Tauragėje vyko nemokamai, todėl dvylikos nuėju ten. Dabar džiaugiuosi: imtynės – olimpinė sporto šaka, karatė – ne.

Mano pirmasis treneris Jonas Sabutis mokėdavo sudominti, nuteikti treniruotėms. Tikėjau juo.

Kai Anykščiuose vykusiam turnyre su draugu laimėjome savo svorio kategorijoje, į mus atkreipė dėmesį treneriai iš Vilniaus. Tačiau iš pradžių reikėjo atlikti sveikatos patikrinimą, o man širdis šiek tiek streikavo. Medicinos komisija liepė išsioperuoti anginą ir atvažiuoti vėl. Grįžusį po tos apžiūros iš sostinės mane Tauragės autobusų stotyje pasitiko mama. Visą kelią iki namų, kokius du kilometrus, ėjau verkdamas. Ji negalėjo manęs perkalbėti ar paguosti. Sakiau, kad vis tiek pasieksiu savo tikslą – išvažiuoju į Vilnių. Taip ir atsitiko. Nuo trylikos čia gyvenau ir treniruojausi. Dabar ir su širdimi viskas gerai.

Dažnai grįžti pas tėvus?

Neseniai su treneriais, Imtynių federacijos atstovais važiauvau

pas Tauragės merą – norėjome atkreipti dėmesį, kad ten nebėra nė vieno imtynių trenerio, o tai – labiausiai tą miestą garsinanti sporto šaka. Paskui pas mamą užsukome, ji mus karbonadai primaitino. Ji jau tokia, visada peni. Grįžtu namo – vartausi lovoje, o mama vis klausinėja, ko dar norėčiau užkąsti. Ten nieko daugiau nedarau, tik kemšu. Jos kepti blynai širdutės man – gardžiausias desertas.

Kiti tavo broliai ir seserys gal irgi sportuoja?

Imtynės mūsų šeimai labai artimos. Tauragėje visi žino, kas yra Venckaičiai. Aš – antras šeimoje. Vyriausias brolis Valdemaras už mane vyresnis porą metų. Brolis Steponas – metais jaunesnis. Kai buvome darželinukai, mudviejų niekas neatskirdavo. Vienu metu imtynėse buvome trys broliai: Valdemaras, aš ir jis. Steponas dėl širdies anksti baigė sporto karjerą. Dabar jis sukūręs šeimą, gyvena Anglijoje, esu jo dukrytės krikšto tėvas.

Sesuo Gintarė bandė žaisti rankinį, bet baigė aukštąjį ir gyvena bei dirba Vilniuje. Lilijana taip pat įsikūrusi sostinėje. Dvidešimties Darius irgi čia sportuoja, jaučiu, kad irgi neblogas imtynininkas bus. Aušrinė šiemet labai geras balais baigė dvyliką klasę. Lanko futbolą, bet studijos jai – pirmiausia. Liutaura – dar mokinė, labai gera bėgikė, kaip stirma lekia. Tilius truputį lankė imtynes, gyvena su tėvais, jis ūkininkas bus. Mūsų šeimos epopėją užbaigs šešiolikmetis Mindaugėlis. Rudenį turėtų atvažiuoti treniruotis į Vilnių. Juokauju, kad sporto centre greitai vien Venckaičiai gyvens.

Kokia vaikystė augant tokioje gausioje šeimoje?

Daug laiko praleisdavau pas babytę Ridikiškių kaime. Ji mane lepino ir mylėjo. Kai pasiilgdavau tėvų, brolių ir sesių, atsisėsdavau ant kopėčių, žiūrėdavau į namų pusę ir laukdavau, kada atvažiuos mama. Ilgai tekdavo laukti...

Gražūs mano prisiminimai iš vaikystės. Aišku, daug dirbdavome – vasarą šieną grėbdavome, bulves ravėdavome, paskui jas kasdavome. Reikėdavo padėti tėvams.

Tekdavo prižiūrėti jaunesniusius?

Kaipgi ne! Mama net paskirstydavo valandomis, kada kas ką prižiūrėti turi. Kartais papirkindavau seseris, kad mane pakeistų, nes norėdavau lėkti su draugais. Tačiau per vyresniųjų rankas perėjo visi mažieji, džiugu, kad sveiki išaugome. Paaugliai pasipykdavome, bet dabar draugiškai vieni kitiems padedame.

Pačiam dar ne laikas kurti namus, šeimą?

Reikėtų, bet esu labai išrankus merginoms. Man reikia, kad būtų graži, protinga. Toks jau esu. Radau vieną tokią, esu įsimylėjęs, gražiai bendravome. Tik dabar ryšys šiek tiek nutrūkęs – ji išvažiavusi į Ameriką.

Aš greitai įsimyliu. Jei panelė patinka, tai iš sykiu man apsuka galvą. Reikia turėti valios, kad žiūrėtum daugiau į sportą negu į merginą, o mano širdis silpna dėl to reikalo, į merginų pusę krypsta...

Tačiau olimpiada – išskirtinis dalykas. Nugalėčiau jausmus. Meilė palauks. Juk aš ketverius metus laukiau Rio!

Sportas – ne amžinas. O kas toliau?

Gal grįšiu į Tauragę treniruoti imtynininkų. Draugai verslauja – gal prie kurio nors prisijungsiu. Jaučiu, kad nepražūsiu.

Aš vos baigiau dvyliką klasių, niekur nestudijavau. Viskas per

tingėjimą. Jaučiu, kad esu gabus, bet mokytis nenoriu, jaučiuosi, lyg man prievarta kas žinias į galvą kištų. Geriau savo nuožiūra paskaitysiu įkvepiančių knygų.

Stengiuosi gyventi taip, kaip man patinka. Ir kol kas sekasi. Džiaugiuosi dėl to. Aišku, kai kuriuos dalykus privalau daryti, bet sportas į tą kategoriją nepatenka – jis man ne prievolė, o malonumas.

Daugiau kaip pusę gyvenimo gyveni, galima sakyti, viešbutyje?

Deja, visą laiką taip negyvensiu, nors patiktų... Aišku, subrendusiam vyrui trintis viešbutyje nesolidu. Jau reikia šeimą kurti, o dar su vaikais Lietuvos olimpiniam sporto centre lakstau. Tačiau esu dėkingas, kad man suteiktos tokios geros sąlygos. Aš nejačiuo kasdienės buities sunkumo, rutinos. Dar neturiu vaikų, nesu niekam įsipareigojęs – gyvenu dėl savęs. Valgau restoranuose,

kavinėse ir džiaugiuosi kiekviena diena. O dar ir sportuoju! Kiek pasaulio per imtynes pamačiau, su kiek žmonių susitikau, kitas kultūras pažinau. Turiu pažinčių visame pasaulyje.

Visada viską darau iš širdies. Kai treniruojausi, esu čia ir dabar, atiduodu sportui visas jėgas. Kartais išsikraunu taip, jog turiu atsikvėpti, kad turėčiau jėgų iki kavinės nuvažiuoti blynų pavalgyti. Ką jau kalbėti apie bendravimą su kuo nors.

Skambina draugai, o aš snobo balsu vos „labas“ išbeldžiu. Tačiau žinau, dėl ko tai darau, ir negraujuo savęs.

Esi kompanijos žmogus?

Nepakeliu vienumos. Visada šalia turi būti būrys draugų. Paauglys atvažiavęs iš Tauragės, sostinėje radau daug bičiulių. Ir sporto centras, kur gyvenu, – kaip širšių lizdas. Judesys man patinka. Nuo mažens pripratau gyventi tokioje atmosferoje. Užsiki pas vieną, kitą sportininką į kambarį. Gyvendamas bute, matyt, jausčiausi vienas kaip vilkas.

Mėgstu nueiti į klubus, vasarą prie ežerų nuvažiuoti tinklinuko pažaišti, šašlykų išsikepti – darau viską, ką paprasti žmonės. Patinka su draugais pabūti, jau pasiilgau jų. Tačiau dabar galvoju tik apie Rio. Dėl olimpiados viską aukoju, kad paskui, kokių keturiasdešimties metų būdamas, nesigraujuo, kad tada, kvailys, nepakentėjau. Dabar esu susikoncentravęs tik į žaidynes. Noriu pabūti vienas su savo mintimis, kad niekas nekvaršintų galvos, nusiteikti kovoms. Nors treneris sako, kad imtyniauti reikia, kai esi ant kilimo.

Kokia tavo vienvė?

Esu melomanas, klausausi visokios muzikos. Svarbu, kad ji skambėtų kuo garsiau. Muzika mane įkvepia. Pažiūriu savo „Tris šimtus spartiečių“. Žinau, kad po kovų ant skydo arba su skydu grįšiu. Mongolijoje žiūrėjau Sergejaus Bodrovo vyresniojo pastatytą filmą apie Čingischaną. Tokie filmai mane įkvepia. Dabar gal trečią sykį skaitau „Tyrų vilką“.

Mėgstu vairuoti. Pačiam net keista, bet kai nusipirkau naują automobilį, nepamenu, kada pėsčiomis prasiėjau. Važiuoju ir į treniruotes, kurios šalia, ir iki parduotuvės, kuri už kampo. Pajutau vairavimo malonumą. „Touareg“ parodė draugas. Įsėdau, vairuką pasukinėjau – su vienu pirštu eina valdyti! Įsimylėjau tą mašiną kaip moterį ir pasidovanojau trisdešimtmečio proga.

Dabar sėdu į savo visureigį, pasileidžiu garsiai muziką ir važinėju po naktinį Vilnių be tikslo. Man tai – begalinis malonumas. ■